

Pensionat Sylwia, Arsenalgatan 86, Stockholm ²⁴⁰⁰⁻¹
5-V-1964

Höjvällborna Srevinnan von Kallwyl,
Stockholm.

Erurn Srevinnan säkert ännu är trött
efter ättioårsdagen, anser jag dock ej kunna
vänta längre med att öppna mitt hjärta
för en, som jag hoppas, förstående och
sympatiserande dam av min egen klass.

Vårski skola vi adelsmän vända oss till
utomstående med våra sorger och be-
hymmer, när vi ha förmånen äga
ädelrinta och hjälpsamma människor
inom vår egen klass? av adelskalendern

i många år hyrde en våning i Srevinnans hus på
Strandvägen. Jag varken dricker, röker, spelar kort
eller dansar och har städe inmlygt mig om att
uppträda som en gentleman. Sedan 1916 är jag
gift med en Blüm och har en sexårig dotter. Jag
besjuk samma fel som så många andra: att gifta
mig i den visa förhoppningen, att jag skulle få
behålla min plats. Emellertid indrogs hösten 1911
hela min ardebring i Försäkrings A/B Fylgia, där jag
varit anställd sedan våren 1915, och alltsedan har
jag varit utan avlönad anställning samt före-
trädarnas uppehållit mig i Tyskland och Öster-
rike för att utrytta den svenska valutan, så
länge detta behöves. Jag erhöll ett ryckerbigen
vackert avgångsbetyg från Fylgia, vilket jag
järna skall ha äran förete, om Srevinnan så
önskar. Nu har jag ännu kommit till Stock-
holm och fått en tillfällig plats på ett
beförly med en lön av 190 kr. i månaden och
tjänstgöring 7-4. Jag är student från Lundsberg
och hade där sju A B och A i engelska, som jag
flytande behärskar i tal och skrift samt
tyska hjälpligt. När jag hösten 1911 miste

ser Brevinnan, att jag är ende son till
framtidre kammarherren greve Söran Posse
och hans maka, född Erikson, dotter till
framtidre baron Svan Erikson i Söteborg.
En sådan byråns gunstning kan väl ej-
ka några ekonomiska bekymmer! Jo, det
är just min stora olycka i livet, att
jag har så ansedda släktingar, ty de
göra alls intet för mig, utom att
bjuda mig på middagar då och då, och
ingen annan vill hjälpa mig, därför att
min Mor är född Erikson. Min fars
morbror var framtidre excellensen, riks-
marskalken Fredrik von Essen, som ju

min plats, ^{II.}magasinerade vi våra möbler,
och sedan dess har jag ej sett vårt kära
lilla hem! Sammanlagt ha jag, min
hustru och dotter tretusen kr. om året att
leva på. Det är sannerligen ej mycket
för en greve Posse med fina släktingar.
Min Mor har sex sötkar, och jag vet
säkert, att hon verkligen ej kan göra
mer för mig, än hon redan gör. Hennes
inkomster ha gått med kolossalt be-
roende på att hon har en hel del
Transatlantisk-aktier, som sedan tre år
ej gett någon utdelning.

Men vet jag mycket väl, att det

Ärligen måste jag betala henne femtonhundra kr. i
skuldränta härpå och hon anser sig ej böra be-
rija mig något pendant mer än sina söriga barn.
Emellertid är det demoraliserande och ett fördärv
att basera sin tillvaro på lån. De måste ju en
gång återbetalas och räntan är higen erläggas.

Men är det två saker, som jag vådramt dristar
mig begära: först ber jag få fråga, om ej jag,
som har särskilt lätt för kortfoing, registrering
och allt som har med ordning och reda att skaffa,
skulle kunna få göra nytta för mig under Bre-
vinnans stora arbeten med
katalogisering av konstsamlingarna i palatset?
Eller om Brevinnan genom sitt erastående in-
flytande skulle kunna förskaffa mig en mer
inbringande nyssla på de stora Kemperka kontoren
än 140 kr. i månaden? Jag tar nästan vad som helst,
var som helst, som jag kan sköta, men i Sverige
måste jag ju alltid tänka på mitt namn och
min familj. Man har ju sina förpliktelser som adelsman med titel.
Vidare vågar jag vådrammest fråga, om ej Brevinnan
skulle vilja vara så vändligt hjärtegod på
mig en liten ekonomisk hjälp, ej lån, ty

82
är en hel del enskilda och korporationer,
som ständigt begära Brevinnans hjälp, och
att Brevinnans stora inkomster ej kunna
förskä för alla. Men är det verkligen
så många av Brevinnans egen klass som
begära hjälp? Jag tror, att de i allmänhet
besjulas av en missriktad stolthet. Det
är ju en förmån att få hjälpa, när
man kan, och den sunna lyskan ligger
ju i att göra andra lyckliga. Det vet
nog Brevinnan mer än någon annan.

Sedan jag blev arbetslös, har jag
nödgate ta upp lån hos min mor, så
att jag nu är skyldig henne 30,000 kr.

III.

varför skulle jag be att få låna, om jag ej har några utrikter att kunna betala igen! Det minsta bidrag mottages med allra största tacksamhet. Naturligtvis kommer Sverinnan att vara nej. Den bittra erfarenheten har lärt mig, att kvot är en enda kedja av besvär och bakslag. Varför skall man egentligen hoppas! Det tjänar ju ändå ingenting till. Jag har velat vara min hustru trogen och älska henne i nöd och lust, som jag lovade henne inför altaret 1916, men jag står alldeles ensam i kampen mot övervinnerliga svårigheter.

Kunde jag få den mycket stora äran och förmånen få göra min vörd -

samma uppaktning för Sreninnan? Vi
to ju så nära varandra. Jag kan komma
vilken dag som helst efter 4,15 men imorgon
ej före fem. Min hustru, som f. n. vistas
i Linsjöping med min dotter, har mycket
lätt för att göra små nätta klädhänge,
spetsväskor, små askar m. m., om Sre-
ninnan skulle tillåta henne att få
sända upp några.

Sedan jag nu på ett kanske oförsiktigt
sätt öppnat en flik av mitt sorgens
hjärta för en skänd dam, kanske jag vägar
hoppas på ett snart svar?

Med största höfaktning
Lageby, Boje